

יום ראשון, ה' באדר תשפ"ו

22 בפברואר 2026

נאומו של מפקד עוצבת "שועלי המרום" (143) היוצא, תת-אלוף ברק

חירם

"בארץ ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל אנושיים והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי. לאחר שהוגלה העם מארצו בכח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פזוריו ולא חדל מתפילה ומתקווה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חירותו המדינית. מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים וחלוצים, מעפילים ומגינים".

מראשית לידתה, כרתה הציונות ברית של התיישבות והגנה. יישוב חבלי הארץ הפראיים והעזובים לווה בסכנות רבות. ההבנה כי לא ניתן להגשים את חזון הפרחת השממה בלי כח מגן חזק ומוכן, היתה, ועודנה, בלב תפיסת הבטחון הציונית. "אין חריש עמוק בלי נשק" - שרו אמהות בעודן מערסלות ילדיהם הקטנים. לפני כ-80 שנה, בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, ושואת היהדות הקימו חלוצים את היישוב בארות יצחק, כאן בנקודה זו. בעמל כפיהם ובזיעת אפם הם גאלו את רגבי המולדת, גידלו בה ילדים דוברי עברית והפריחו את השממה. אך גם האידיליה הציונית הזו לא נמשכה זמן רב. עם הכרזת העצמאות ב-1948 פלש הצבא המצרי מדרום בכוונה לגדוע את פתיל חיה של המדינה שזה עתה קמה.

מגיני בארות יצחק, פליטי השואה, למודי הסבל והייסורים נערכו להגנה. וכאן, קרה אירוע בלתי נתפס, שאין לו אח ורע בתולדות ימי עולם. המתיישבים החליטו לפנות את הילדים בלבד בעוד הנשים והגברים נותרו להגן על חפירת חייהם. כילידי הגולה למודי הסבל והייסורים, שזה עתה זכו להגשים את חלום הדורות- הם לא העלו בדעתם לסגת או לברוח. על אף היתרון המוחלט של הצבא המצרי על מרכבותיו המשוריינות והארטילריה הם בחרו להילחם על אדמתם.

בארות יצחק נכבשה ונחרבה, אך בסופו של דבר, הפולש נהדף, ופרק נוסף בקשר הבלתי ניתק של עם ישראל אל ארצו נחתם בדם.

לפני שנתיים בבוקר שמחת תורה, שוב פלשו פורעים שטופי שנאה ורצח ליישובי הנגב המערבי. אוגדת עזה, שעליה הוטלה משימת ההגנה, נכשלה והוכרעה. מעל ל-1,200 אזרחים וחיילים נרצחו ונפלו באותו יום מר ונמהר. מספר בלתי נתפס של 251 אנשים נלקחו בשבי החמאס. את מראות היישובים העשנים לא נשכח. את גופות הילדים והזקנים המוטלות בכל עבר נזכור לעד. אך מעל הכל נזכור את מבטיהם ההמומים של אבות, שבמשך שעות ישבו עם ילדיהם בממ"ד וידם קצרה מלהושיע. הורים שנותרו ללא תשובה, ללא יכולת לנחם ולהבטיח שעזרה בדרך, בעוד כוחות צה"ל מבוששים לבוא. ברית הרובה והמחרשה הופרה- צה"ל נכשל במשימתו.

מתוך כישלון שמחת תורה והאסון הנורא שפקד אותנו קמנו כולנו כעם אחד מכל קצוות תבל ונלחמנו על זכותינו לחיות כאן בארץ הטובה הזו. תחושת החובה שלנו כלפי תושבי הנגב המערבי להחזיר את החטופים ולהשיב את הקהילות לביתם היתה המנוע החזק ביותר שפעם בליבה של האוגדה. כשנתיים וחצי אוגדת עזה נלחמת יום ולילה, שבת וחג כדי לתקן, לכפר ולהשיב את האמון שהופר.

אני מבקש במעמד זה להביע את הערכתי העמוקה לכלל חיילי ומפקדי האוגדה, בסדיר ובמילואים, בקבע ובחובה על מסירותם והקרבתם ללא קץ למען מדינתנו.

לראשי המועצות, אשר גילו מנהיגות מעוררת השראה והובילו את קהילותיהם לחוף מבטחים בסערת המלחמה הנוראה. הייתה לי הזכות לעבוד איתכם ולשרת בשליחותכם במלחמה הביתה.

ברצוני להביע הערכה לאלוף יוסי. על אף חורבנו האישי בתוך החורבן הקהילתי והלאומי היה דוגמא מופת למקצועית, משימתיות ונחישות. פלדה יצוקה.

לאלוף ירון פינקלמן, ממנו למדתי פרק באיתנות ובהתאוששות. אותו אשא עימי לעד. מנהיגותך ונחישותך היו מעוררי השראה ועם ישראל חב לך רבות.

לאלוף עשור, מפקדי ורעי - התבונה בה שידדת מחדש את המערכה ויכולתך לשכנע ולהוביל את המערכת כולה אחריו הן אלו שהביאו להכרעת חמאס ולהחזרת החטופים. למדתי ממך רבות ואני גאה שזכיתי לשרת תחת פיקודך ברגעים ההיסטוריים שחלקנו יחד.

לירון, המשימה עוד לא תמה. חמאס הוכרע אך טרם הושמד. מסביב הסער עוד הומה ומשימת ההגנה על הנגב המערבי עוברת אליך. כמגיני בארות יצחק על משמרתם, אני יודע כי זו משימת חייך. מקצועיותך, נחישותך, אומץ ליבך ונסיוןך הרב מהלחימה בעזה ישמשו אותך היטב באתגר הבא. אין לי ספק כי אוגדת עזה תחת פיקודך תחזק שוב את ברית המחרשה והרובה.

אבקש במעמד זה להרכין ראש למול כל אזרחינו בני הארץ הזו אשר איבדו את היקר להם מכל במערכה הכבדה והארוכה הזו, אזרחים, לוחמים ולוחמות.

למול נופלינו שהדפו את הפולש ורדפו אותו עד חורמה. למול פצועינו הנושאים על גופם ובנפשם את איימי המלחמה. להם ולמשפחותיהם אנו חבים את חירותנו כאומה ועלינו החובה לחבקם ולאמצם לליבנו לעד.

לבית ציון והילדים - לא בחרנו בחיי שליחות, חיי השליחות בחרו בנו. יחד נלחמנו על הבית בעורף ובחזית כשלנגד עינינו רק דבר אחד - להבטיח שלילדינו לעולם יהיה בית. צור, עברי, קמה ויעלה - כל מה שעשינו - למענכם עשינו.

"ארץ שמתקו לה רגביה ומלוחים כבכי כל חופיה שנתנו לה אוהביה - כל אשר יכלו לתת".